محمد عباس مرزا

۲۷ نشتر

محمد عباس مرزا

دے

272 نشتر

انتخاب کنندہ

محمد منشا ساجد

چیئرمین

گڈوشرز پاکستان، پتوکی

کتاب : محمد عباس مرزا دے 272 نشتر

شاعر : محمد عباس مرزا

پہلی وار : جولائی 2003

گنتی : اک ہزار

صفحے : 64

کمپوزنگ : سہیل کمپوزرز، ملتان روڈ، لاہور

مکھ مورت : محمد اویس، 66/B وسیم بلاک، حسن ٹاؤن، لاہور

مشاورت : پروفیسر زاہد سلیم، لاہور

چھاپہ خانہ : فیوچر ویژن پرنٹنگ پریس، شادمان مارکیٹ لاہور

اہتمام : گڈ وشرز پاکستان، پتوکی

مُل : =/100 روپے

ملن دا پتہ : 1۔ 138۔ جناح بلاک، اعوان ٹاؤن، لاہور

2۔ ادارہ پنجابی زبان تے ثقافت

24۔ امیر روڈ، بلال گنج، لاہور، پاکستان

جان پچھان

ناں: محمد عباس

ادبی ناں: محمد عباس مرزا

ابا جی: مولانا الحاج غلام رسول غازی

ماں جی: حاجن زینب بی بی

جمن تھاں: نارووال (منجی توڑ)

جمن تاریخ تے ورھا: 31 دسمبر 1948

تعلیم: ایم اے اردو

پتہ: 138 جناح بلاک' اعوان ٹاؤن' لاہور

مستقل پتہ: گلی حضرت مولانا غلام رسول غازی' گنج حسین آباد' نارووال

کم کار: سرکاری ملازمت (پرنسپل گورنمنٹ کالج آف کامرس' پتوکی)

اعزاز: 1- وارث شاہ ایوارڈ' ورلڈ پنجابی کانفرنس لندن 2002ء

2- بابائے پنجابی ادبی ایوارڈ 2001ء

3- اعزاز برائے کارکردگی' گلشن ادب پاکستان لاہور 2001ء

Phone: Res:092-42-7842792 Mob:0300-4208668 Off:092-4942-420427

E.mail:abbasprof@hotmail.com

چڑھاوا

انگلینڈ (مانچسٹر) چ رہندے اَپنے نِکّے وِیر

محمد ریاض شاہد

دے ناں

سانوں پَنڈ غماں دی کون چُکاوے گا
وِچھڑن لگیاں اوہنے ایہ گل سوچی نہیں

محمد عباس مرزا..... اے ہے ہے

محمد عباس مرزا جی نوں میں پہلی واری اوددوں ویکھیا' جدوں اوہ چتو کی اِک مشاعرے وِچ اُچیچے پروہنے دے طور تے بیٹھے سن. ایہہ مشاعرہ اوہناں دے ہم نام مشہور درویش بابا جی سائیں عباس شاہ جی دے سالانہ عرس دے موقع تے جناح ہال چتو کی وِچ ہو رہیا سی. اپنی واری تے اوہناں کلام سُنایا. ایہہ کلّے کلّے شعر سن' جہناں نوں اوہناں نے "بیت" دا ناں لے کے سُنایا. ایہہ اِک نویکلی گل سی. پنجابی زبان وِچ اُنج تے کلّے شعراں دیاں کنیاں ای قسماں نیں پر ایہہ کلّے شعر اپنی ہیئت پاروں تے اوس توں ودھ اپنے مضامین پاروں عجیب جہے لگے. عجیب کیہو جہے؟ مینوں اوددوں کوئی اندازہ نہیں سی. بس ہُن کے اینا احساس زندہ رہیا کہ ایہناں وِچ کوئی نہ کوئی من کھچویں چیز ضرور سی. میں کئیاں نوں پچھیا کہ ایہہ شاعر کون نیں' پر کوئی ٹھکواں جواب نہ ملیا. یاد نہیں' کہنے آکھیا کہ ایہہ تے کسے کالج دے پرنسپل نیں. میں سوچیا کہ ہُن تے ہر کوئی پرنسپل بنی بیٹھاے. ایہہ نیں تے فیر کیہ اے؟ ایہہ وی دھیان نال نہ سنیا کہ کہڑے شہر تے کہڑے کالج دے پرنسپل نیں. گل آئی گئی ہو گئی. ویلے نوں تے پر لگے نیں. ویلا کتھے لنگھدا اے' بندا لنگھ جاندا اے. سال لنگھیا تے مُڑ ایہو مشاعرہ سی تے سٹیج تے مُڑ محمد عباس مرزا جی بیٹھے ہوئے سن. مشاعرہ دیر نال شروع ہویا تے رات ادھوں بہتی ٹپ گئی. رب دے کرم پاروں کِنّے ای شاعر اپنا کلام پڑھ گئے سن تے سٹیج توں علاوہ چند اِک شاعر ای بچے سن. اچانک دھماکا ہویا تے بجلی چلی گئی. سارے چُپ چاں ہو گئی. کافی ٹائم لنگھ گیا. ہُن شاعر ہولی ہولی اُٹھ کے ہال دے باہر جمع ہون لگ پئے. کجھ نے کرسیاں وی باہر ای کھچ لئیاں. ایہناں کرسیاں دی تعداد کافی ودھ گئی تے اِک وڈا دائرہ جہیا بن گیا. اینے چِر چ اطلاع آ گئی کہ بجلی اج نہیں ٹھیک ہونی' کیوں جے تار سڑ گئی اے. پتہ نہیں کدھروں آواز آئی کہ چلو باقی شاعراں چوں جہنوں اپنا کلام زبانی یاد اے' اوہ تے سُنانا شروع کرے. لئو جی تاریاں دی نِمھی نِمھی لوئے پڑ بجھ گیا. شاعراں اپنا کلام سُنانا شروع کر دتا. ایس توں پہلاں اِک معمولی جہی بدمزگی ہو گئی سی' ایس لئی جدوں مرزا جی دی واری آئی تے اوہناں سُنان توں معذرت کر دتی. جدوں لوکاں دا اصرار ودھیا تے اوہناں اِک بڑا پکا بہانہ کر دتا کہ مینوں تے اپنا کلام زبانی یاد نہیں. اینے چِر چ

کسے نے الیکٹرک بتی دی لوء لبھی تے اوہ اگے کر کے تے اِک بندا اوہناں دے بجے پاسے کھلو گیا۔ ہُن تے ایہہ وجہ وی نہ رہی۔ پتہ نہیں مینوں کیوں محسوس ہویا کہ ایہہ بندا اینویں بھاراں تے پے رہیاے۔ بہر حال اوہناں اپنا کلام شروع کیتا۔ ایہ مُڑ بیت سن' پر لیٹکیں میں پہلی واری پُورے گوہ نال ایہناں نُوں سنیاں۔ سبحان اللہ! مزہ ای ہور سی۔ پر جدوں اوہ ایس بیت تے پہنچے تے اوہناں لئی اگانہہ ٹُرنا مشکل ہو گیا۔ گھوگھٹ کوئی اٹھ دس واری تے سنیا گیا ہوناایں تے میں محسوس کیتا کہ سُنن دا تقاضا تے اجے وی جاری سی پر مرزا جی اگانہہ ٹُر پئے۔ لئو اوہ بیت تسی وی سنو"

پندراں دن میں پِنڈ وِچ ماسی کول رہیا
روز ای چھولیا پکدا سی پر اے ہے ہے

اے ہے ہے۔ کیا انوکھا بیت اے۔ ایس بیت دا فوری اثر تے ایہہ ہوندا اے کہ بندا ایہدی سوادلی بندش تے چونک پیندا اے تے مُڑ مضمون دی نویکلی گرفت وچ جکڑیا جاندا اے۔ میں لہنی پُوری حیاتی وچ مشاعرے لئی ایس توں زیادہ کامیاب شعر نہیں تکیا تے نہ سنیا۔ "اے ہے ہے" دا سلسلہ شاعر دے مونہوں شروع ہوندا اے تے اِک اِک سامع دی زبان چ وڑ جاندا اے تے اوہ اے ہے ہے کردا چلا جاندا اے۔ شعر نہیں طلسم ایں۔ کوئی بندا اے ہے ہے کریوں بغیر رہ ای نہیں سکدا۔

فوری اثر دے بعد بندا ایہدی ڈوہنگیائی وِچ لہہ جاندا اے تے شعر دیاں پرتاں تے پرتاں کھلدیاں جاندیاں نیں۔ پہلاں تے "ماں سی" دے کول جا کے رہن دا چاء تے سودا۔ مُڑ دیہات دی رہتل۔ جِتھے وڈیری تعداد وچ رہندے لوکاں دے روزگار دے مسائل۔ چھولیا' اے ہے ہے۔ کیا سبزی اے۔ ایہدا سواد ایسو کوئی دو تِن ہفتے ای آوندا اے۔ اسی تے اپنے گھراں چ اگلے دن' پہلی پکی سبزی اوکھے کھانے آں۔ بھانویں کِنی سوادی کیوں نہ ہووے۔ پر پِنڈاں وچ کسے سبزی دا روز ای پکنا' انوکھی گل نہیں۔ ایس لئی کہ پِنڈاں چ مسئلہ سواد نہیں ڈھڈ بھرنا ایں۔ ڈھڈ بھرن لئی چھولیا روز پکدا اے تے بسم اللہ' ایس لئی کہ اوہدا Available ہونا اہم ایں تے دیہاتی اوہنوں روز ای کھاندے منہ نہیں بناندے۔ ایہہ سادہ' محنت کش تے دیوانے لوک نیں' جِنہاں پاروں حیاتی چ رونقاں نیں۔ پر ایہہ شعر اِک سوال وی چھڈدا اے۔ کیہ دیہات دی قسمت چ

ایہو ای اے کہ اوہدے وسنیک ڈُنیا لئی ون سونیاں چیزاں اُگان پر آپ جانوراں وانگوں کھان' پین تے زندہ رہن؟ کیہ ڈُنیا تے سب توں زیادہ محنت کرن والا' سب توں زیادہ حقیر اے؟ ایہہ معیار کدوں تیک چلے گا؟ جے کم کرن والا "کمی" ایں تے نہ کم کرن والا نکما کیوں نہیں؟ کیہ کاماں ہونا اِک مہناایں؟ کیوں؟ اسیں ایہہ معیار کدوں بدلاں گے؟ ایہہ تے طبقاتی تقسیم دی غلیظ ترین شکل اے۔ ایس شعروچ ساڈے پنجاب دا کلچر زندہ اے۔ جِتھے ماسی' ماں سی یعنی ماں ورگی ہوندی اے۔ شعردی اِک سطح دا تعلق تے روزگار' وسائل تے زمیندار دے دیہات تے ہولڈ دل اے۔ پنڈ چ کوئی "کمی" زمیندار نوں بادشاہ منیوں بغیر زندہ نہیں رہ سکدا۔ مال لئی سِتھے؟ زمیندار نُوں پچھو۔ پکان لئی چھولیا؟ زمیندار نُوں پچھو۔ ایہہ خوشی کرلیئے؟ زمیندار نُوں پچھو۔ الغرض مرن جیون اوہدا تابع۔ ہُن چھولے دا موسم ایں تے جد تیک چھولیا مکدا نہیں' زمیندار دی پیلی چوں' اوہنوں پچھ کے آوناایں۔ ایسے طرحاں ای ساگ دی روز ای پکناایں۔ کریلے' توری' شلغم' گوبھی' کدو' ٹینڈے' تسی ایسراں کرو کہ ایس شعرچ چھولے دی جگہ کوئی دی سبزر کھ کے ویکھ لوو۔ شعراپنی جگہ پُورا مفہوم دوے گا۔ کیوں؟ مسئلہ Availability اے۔ ڈھڈ بھرناایں۔ زندہ رہناایں۔

شعردی دوسری سطح ماسیاں دا پیار اے۔ ایہدی کوئی کیہ وضاحت کرے؟ ماسی دی جگہ تسی مامی' تائی' چاچی تے پھوپھی نہیں رکھ سکو گے۔ ساڈے ہاں آنٹی دا وجود یورپ دی پیروی وچ آ وڑیاے۔ سب وڈیریاں آنٹی نیں تے مرد انکل۔ نہیں' نہیں' ایہ تے ظلم ایں۔ ساڈی وسوں دے خلاف اے۔ ایسے طرحاں ای سارے کزن تے کزناں نیں۔ کیوں؟ عربی دی قدیم شاعری وچ تے محبوبہ نوں وی بنت عم کہیا جاندا سی' چاچے دی دھی' یارو' اپنے وسیب دا جنازہ کیوں کڈھ رہے او؟ مرزا جی دا اِک بیت سنو ؂

ماسی' مامی' چاچی' پھوپھو دی تھاں تے
آنٹی کہہ کے وکھ وکھ رشتے نہیں نترے

میں نقاد نہیں کہ ایس شعرتے زیادہ گل کراں۔ ایہہ وڈے لوکاں دا کم ایں۔ میں تے اِک مست ملنگ آں۔ اوس مشاعرے وچ ہور بیت وی سُنے۔ میں تہانوں کیہ دساں کہ کیہ منظربنیاں؟ مشاعرے نے مکنا سی' مُک گیا' پر میں ارادہ کرلیا کہ میں مرزا جی نال تعلقات بناواں گا۔ ایسے

طرحاں ای میں ڈردا ڈردا گورنمنٹ کالج آف کامرس جاپجیا۔ میں کمرے چ داخل ہون لگیاں اجازت منگی تے مرزا جی دا فوری ردعمل ایہہ سی کہ آؤ ناجی! اجازت لین دی کیہ لوڑ اے؟ میرے کمرے چ تے طالب علم دی بغیر اجازت دے آوندے نیں۔

گل بڑی لمی ایں۔ میں ہولی ہولی اوہناں دے قریب ہوندا گیا۔ مینوں لوکائی دی بھلائی دے کم کرن دا بڑا ہڑکا اے۔ ایہدے لئی میرے کول کوئی وسائل نہیں تے نہ میں ڈونیشن لیناں۔ بس کم شروع کرناں تے رب سبب لا دیندا اے۔ میں پتوکی چ عوامی فلاح دے پراجیکٹ شروع کیتے نیں۔ جہناں وچ فری میڈیکل کیمپ' فری ڈسپنسری تے فروغ نعت لئی مجالس دا انعقاد تے پتوکی تے آل دوالے دے شاعراں دا نعتیہ انتخاب چھاپنا' ہفتہ وار ادبی بیٹھک تے غزل ایوارڈ 2001ء' طالب علماں وچ علمی' ادبی تے کھوج دا رجحان پیدا کرن لئی مضمون نویسی تحریری تے مصوری دے مقابلے مختلف سیمینار' لائبریری تے کتاباں دی اشاعت وغیرہ شامل نیں۔

مرزا صاحب دیاں ہن تیک چار کتاباں چھاپے چڑھ چکیاں نیں۔ ایہناں چوں پتا سے بھارت دے شہر مالیر کوٹلہ چ گورمکھی وچ چھپی تے اِک ہزار کتاب اِک مہینے چ نکل گئی "دانے" آن والی اگلی کتاب اے۔

مرزا جی نے پنجابی دی بیتاں راہیں بے پناہ خدمت کیتی اے۔ پر اوہ ہور کئی شعبیاں وِچ وی سرگرم نیں۔ اوہ اپنی سوانح عُمری لکھ رہے نیں۔ دو سفرنامیاں دا لکھنا وی جاری اے۔ اوہناں دے دو اردو مجموعے دی چھپن لئی اپنی واری اُڈیک رہے نیں تے بیتاں دے تے کنیاں ای مجموعیاں دے مسودے بنے پئے نیں۔

اخیر تے میں ایہہ گل کہنا چاہنا واں کہ مرزا جی دی ایہ کاوش ایس لئی اے کہ ملک تے بیرون ملک اردو دان طبقے نوں وی اوہناں دے شاہکار ابیات نال متعارف کروایا جائے' تاں جے اوہ پنجابی زبان' پنجاب دی ثقافت تے Richness دی جانکاری حاصل کر سکن۔

محمد منشا ساجد

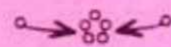
چیئرمین

گُڈ وشرز' پاکستان' پتوکی

شیشے اندر، جہڑا وَڑ کے بیٹھا اے
اوہ نکلے تے میں وی اپنا منہ ویکھاں

دُشمن گھر وی دِیوا بہت ضروری اے
ھیرہ کسے نُوں سِدھا رستہ نہیں دَسدا

خوشی جے آ گئی اے تے کنج منا لئیے
ساڈے گھر تے ایہ وی رونا پَے جاندا اے

کُتے نُوں اوہ اینویں مار کے ہسیائے تے
دوواں وِچ پچھان دا مسئلہ جاگ پیا اے

اودھے باہجھ وی سُکھ تے بہت ملے عباس
پر محسوس نہ ہوندیاں دا کیہ کرنا سی

ایتھے اپنے درد کسے نوں کیہ دَسیے
اگوں ڈُونے تیئے سننے پیندے نیں

پُٹھے آں تے سِدھے کیوں نہیں ہو جاندے
سِدھے آں تے سیدھاں کاہنوں وِنگیاں نیں

کدے تے خشک دلیلاں ہتھوں اگن بعد
گیاں لاندا سچا پینڈو لبھنا واں

اُس چُونڈھی دا نیل اجے تک ساوا اے
جہڑی ویلے بھری جوانی وَڈھی سی

ہُنے ہُنے تے اوہدی ڈھاکوں اُترے ساں
جہڑے غم نے مُڑ کے کچھڑے چاہڑ لیاے

چو-ی گھنٹے شست بے لائیے تے ربا
نقص تے ہر اِک بندے اندر دِس پیندا اے

بُڈھیا' تینوں' جو کُجھ چنگا لگدا نہیں
نَویں نسل نے اوہ کُجھ تیتھوں سکھیا اے

پِنڈ بناون والے رب نے بندے نُوں
شہر بنان دی کھجل خواری دے چھڈی

جے تُوں سوہنا ایں' اَسی وی تینوں ویکھاں گے
کوہجا ایں تے اپنے اندر تڑیا رہو

خود نُوں بے حیا کوئی کِسراں کہہ سکدا اے
ایہہ تے اکھراں اندر چیکاں وَلیاں نیں

سُکا ٹُکرّ بہت لذیذ بناون لئی
اسی تے ذائقہ اندروں نال رلانے آں

اِن شاء اللہ وِیہاں پنجیاں سالاں بعد
موت نے مینوں گھار جوائی رکھ لیناایں

قدم قدم تے اٹھیا ٹھیڈے کھانا ایں
توں تے صدیاں بعد وی ٹُرنا نہیں سکھیا

نارووال دی دھرتی کِنّی سوہنی ایں
آل دوالے جنت مُونجی نسری اے

بندا اینا آہلک مارا کیوں ہوندا اے
خانے کعبے کول وی کئی میستاں نیں

پھاہے لگن دا دِن مینوں نہیں دسیا
اُنج سزائے موت تے جمدیاں ہو گئی سی

اپنیاں بانہواں کھول کھاں، تیرے ول ہُن وی
نکّے بچّے وانگ میں دوڑ کے آ سکناں

ہور میں کیہ لحاظ کراں اُس سوہنے دا
ویکھیاں تھکے تے میں اکھ جھکا لیناں

چُپ تے کر جاندی اے پر شرماندی نہیں
ایہدا مطلب "ہاں" ہُن کِسراں کڈھ لیئے

ہنجو تے اِک فوری جذبہ سن عباس
سٹ نے حالے ورھیاں تیکر سیکرناں

اوہنوں پھڑ کے دِل دی ٹُکرے رکھ لئوں گا
جھڑے وڈے تخت تے نٹھ کے بیٹھا ایں

کاغذ بیڑی سفری شوقن نوُں تکیں
واء دے اِک جھُراٹ نے مجھاں کڈھ چھڈیاں

اندر دی سنگساری کِسراں جھلے گا
جنھے پیَراں ہیٹھاں پھُل مدھولے نیں

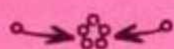
اسیں تے بُوہے نال آں پر ہُن کیہ کریئے
نہیں کھلدا تے متھا بُرا مناندا اے

میں تے اوہدی چادر ساں، جو ہُن اوہنے
سِر توں اِک فٹ ٹھانہہ توں تھلے لاہ لئی اے

اکھاں میٹ کے نینویں پا کے بیٹھے آں
کدے تے جُڑیاں ہتھاں ول اوہ ویکھے گا

گڈاں ٹکیاں نیں تے لوکاں نے ساتھوں
گڈیاں نُوں ہُن دَھکے شروع کرا دِتے

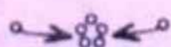
میری موٹر سائیکل دے جو دوکھی نیں
اوہناں دے ہر جی نوں رب جہاز دوے

اسی تے لوواں تہاڈی خاطر منگنے آں
ساڈے نال تے کھیرہ وی گل کر لینداے

اج اتوار اے، رج کے بہہ کے رولَے کھاں
مُڑ ہفتہ بھر اینویں ویہل نوں ترسیں گا

جوں دا سٹہ' وچ پاجامے چاہڑن بعد
کھچاں راہیں' نانہہ نانہہ کرنا بھُل گئے آں

اوہنوں ایتھوں لنگھیاں مُدتاں ہوئیاں پر
پَیڑ ہجے تک چاپ بنانوں نہیں مُڑدی

جہڑی گڈ نُوں روز ای تھلے لاہنے آں
کہڑا اوہنوں راتیں چھت تے دَھر جاندا اے

جہڑی گل تے تینوں دَندن پیندی اے
اساں تے اوہنوں ہاسے ہیٹھ لُکا لتا اے

پُورا ٹِل وی لا بیٹھا واں پر عباس
میں تے کیمرے ساہنویں وی نہیں ہس سکیا

جنڑے دِن دی خاطر راتاں جاگے ساں
اودھی دُھپے چھانویں پِنڈا تڑک گیاے

میرے روون اُتے لوکاں ہس ہس کے
میری ایہ جاگیر وی میتھوں کھوہ لئی اے

بدل لنگھیں مُونجی گڈن آیا نہیں
ماڑی ہانڈی بھیا کِسراں رِجھے گی

جیوݨ بناں ہُݨ کوئی وی رستہ نہیں سجھدا
ناڑاں اندر ہوند رکاوٹ بہہ گئی اے

سانوں اُس جگار نے سوجاں وَنڈ دتیاں
جنے تیرے سوہݨے نین خمارے نیں

اوہ وی ویلا سی جد چم ادھیڑن نوں
محلے دا ہر بابا ' ساڈا دادا سی

اِکو ناڑ ای بہتا تڑفی جاندی اے
جِسراں اپنے سانوں مار کے چھڈنا ایں

دسو' ہُن میں پانی کِسراں پی سکناں
ہچکی اوہدیاں یاداں نال لیاندی اے

اینویں کاہنوں سجیاں اکھاں ملنا ایں
راتیں کلیاں ہنجھ نکوراں کر لینداں

سُکی دھوڑی اُتے چھیراں پئیاں نیں
ایہ کھپے ہُن ہاسہ کِسراں پورے گا

جھڑی اکھ چوں مینوں کیرن لگا ایں
ایتھوں وده گھورا اوتھے پے جاناایں

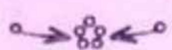
لوکو' پیار چ زنده رہنا وی سکھو
ہر کوئی مرن دا قصہ چھوہ کے بہہ جاندا اے

جھڑے دیوے دھرتی اُتے بال رہیاایں
اوه اسمان مقدر تارے کر چھڈدا اے

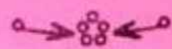
دِین' دُنی' دوواں چوں اِک وی نہیں لبھا
چل ہُن بہہ کے خود توں معافی منگ لیئے

قسمت وچ مر جانا لکھے نوُں عباس
ہر کوئی دنداں نونہواں نال کھروچ رہیا اے

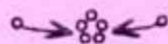
ہر اِک بولی، اُتوں بن کے اُتری اے
بندا تے بس ہونٹ ہلاندا اے اکھراں دے

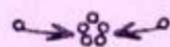
ماں، دِھی، بھیَن تے بیوی نالے محبوبہ
عورت ہر اِک رُوپ چ حدوں سوہنی ایں

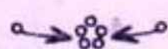
ساڈی نسل تے اپنے ای پیو دی پُتر اے
اگوں ایہہ وی آؤٹ آف فیشن ہو جاناں ایں

ہائے اللہ، کیہ کردیؤ، لوکی ویہندے نیں
کلیاں بھن دی اس دعوت نوں سمجھے نہ

اکھاں وچ سواد زمانے بھر دا اے
جیبھ اے اینویں مرچاں، لُون، مصالحہ جھی

گھیئو اے کاغذ اُتے اِک روپے دا
اوہدے گھراج کھورے کیہ بُجھ پکنا ایں

رب جانے، ہُن ہور سہپن کِنا ایں
مُکھ دی نکی تے اے چن دا ٹوٹا جہی

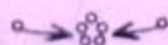
ماڑا واں تے بہت زیادہ نہ بھنڈو
مینوں زندہ رہن دی کھیچل پے گئی اے

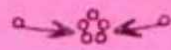
اِک واری تے اوہدیاں اکھاں ویکھاں گے
مُڑ کے پاگل پن دا لماں وقفہ سہی

چناں چناں ایس گلی چوں چڑھ جا کھاں
اسی وی اپنا دِل پشاوری کر لیئے

اساں وی ایس بلندی توں کجھ تکنا ایں
عیسیٰ نوں ہُن سُولی اُتوں لاہ لیندے

اج دے لگے دَھکے حالے معاف کرن
اجے تے کل دے ہُورے منجی منگدے نیں

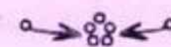
رُکھ نے تے بس اوناں ای تاشہ نوں جاناایں
جِناں جڑ دے کول اجازت نامہ اے

جِتھے پے کے نظراں کھنڈیاں ہو جاون
اوہنوں لوکی آخر تِل کیوں کہندے نیں

رش گھٹیا تے اسی وی مُڑ کے ویکھاں گے
اجے تے شہر دی کندھ نے سینے لا چھڈیا اے

میرے نال "محمد" بن کے نہ بولو
میں کلا "عباس" تے "مرزا" کیہ کرناں

ایہ کادھا لاہور اے جِتھے وَرھیاں توں
پٹھان کھاہدیاں نیں نہ گنے چُوپے نیں

سائیڈاں ول نہ اینویں بہتا کھِلری جا
ای تے قدنوں بھوئیں توں رب ول وینے آں

جاہل لوکو "پنگا لینا" نہ وَرتو
ایہ تے چکی اندر لوہے دی کِلی اے

تُوں جو کمیاں جُھوٹھو جُھوٹھ ای تک بیٹھاں
کاش اوہ سچ مچ میرے اندر نہ ہوندیاں

میں کد بانگے کولوں فجرے اُٹھنا سی
ایہہ تے کن وچ اپنا ہوکا جاگ پیاے

اِک واری جے تکنا کافی ہوندا تے
گھڑی مُڑی دے اسی تقاضے کیوں کردے

ایڈے سوہنے بدل گھل کے تُوں ربّا
ایہہ تے لاہور نُوں نارووال بنا چھڈیاے

جد تک آخری گاہک گیا نہ ہوٹل چوں
چھوٹے، کرسیاں جوڑ کے کِسراں سوں مرناں

میں ہفتے دی راتے تھکے سُورج نوں
اپنے تکیے ہیٹھاں رَکھ کے سَوں جاناں

ایہہ وی کیہ پتا سی سٹھاں سالاں بعد
لہنْی سالگرہ وی برسی جاپے گی

کھوہ دی تہہ وچ تارہ اے یا شیشہ اے
ویکھو ٹھانہہ دا 'پینڈا' اگے کیہ دھرداے

جِہنُوں کھاہدیاں خلد نکالا جھلیا سی
اُس دانْے دی پھاہی اجے وی ساوی اے

شارب جی دا قول اے سٹھاں سالاں بعد
میاں تے بیوی بھیَن بھرا ای دِسدے نیں

کوئی کلیلی آ جاوے تے میں عباس
بچیاں نوں مِٹی دی مُرلی لےَ دیناں

صفرے دے نال صفرہ ضرباں کھا کھا کے
اِک نہیں بنْیاں اپنا آپ گنوا بیٹھاے

کنڈیاں ہتھ ملیساں تانہہ نوں چُکیاں تے
اُتے پھُل دا عیسیٰ ٹیسی جا بیٹھاے

گلھّاں جد وی ماس تے لالی منگی اے
چنڈاں دے ورتارے رِیجھاں لاہ چھڈیاں

جے توں عمروں میتھوں کِنّی چھوٹی ایں
نکیاں وانگوں وَڈے دی گل من دی نہیں

مُدتاں سانوں بیت سُنا کے خوش کیتاے
بھائی عباس توں بہت ای پیارا بندا ایں

رو پٹن دے مگروں آخر ایہ ہونداے
جتھڑا دن وی نہیں لنگھنا سی لنگھ جانداے

موتے اپنا کم تے آپ سنبھالی رکھ
تینوں روز حیاتی سنّھاں لاندی اے

ایہ وی کیہ پواڑاے، ہر سوہنی شے دا
اپنا ای معاملہ ساڈا دل بنا کڈھداے

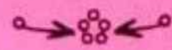
رُوڑی اُتوں، ٹُکر چک کے نسدے نُوں
ہُن دُنیا دی کوئی طاقت نہیں پھڑ سکدی

باہروں جثہ کیویں تھک کے بہہ جاوے
دل جد اندروں ٹکراں ماری جاندا اے

روياں تھوڑی گل تے اندر رہندی اے
نہیں تے دُکھ تے ساہنوں پتھر کر دیندا

میرے گھر اوہ نہیں آوندے تے ہُن کِسراں
یاراں اگے بُوہا چُک کے دَھر دیئے

میرے آن تے ہسن والیا ' ہاسے وچ
اِک ہمکے نے سارا راز ونجا دِتاے

میں تے ویلا آن توں پہلاں رو بیٹھاں
ہُن پوراں تے سُکے ہنجو پُونجھ رہیاں

خالی جثہ چکی پھِرناں عمراں توں
شکل نمانی شیشے اندر وَڑ گئی اے

اپنے گھر وچ لاٹ بیگانی چمکن نال
چانن تے ہو جاندا اے ہنیرہ جاندا نہیں

مری وانگوں دُوجا کوئی نہیں رو سکدا
اِنج لگدا اے جسراں ہنجو پاٹ گیاے

ساڈی تے ہُن کھل وی تیرے جوگی نہیں
ایہدے اُتے سُورج لکھتاں لکھ بیٹھاے

.عزتی کراں تے اوہ کیہ میرا کر سکدا اے
اِک شریف اے دوجا پڑھیا لکھیا اے

اکھاں نال دوائی گلیاں ہوئیاں، ہُن
دِل جے ہمت کرے تے رونا سوکھا اے

اوہ تے میں ساں دوویں بہتے عام جہے
ایس تعلق نے وی سانوں نہ بھیا

آخری پور تے لہوُ دا تُبکا چمکن لئی
چونبڑ منگداے، سُوئی یا پیار پچھی دی

سب توں اُتلی منزل توں ہڑ ڈِھا تے
بہت سیانا تہہ خانے وچ جا لُکیاے

منہ تے پئیاں لیکاں ویکھ کے شیشے نے
بابا کہہ کے سدیا سُو تے رُس بیٹھاے

اپنے منہ دے نقش اَولے نیں عباس
ہسیاں وی ہاسے دا جادو نہیں چلدا

جڑ توں لے کے رُکھ دی اُچ پرا مبل تک
پانی دی معراج دا قصہ لکھیا اے

سون مرن توں پہلاں تکیے منگدا سر
کدے تے بانہہ دا بنوں کافی کہندا سی

کنڈا ہوندا تے اوہ سر چوں کڈھ لیندے
ایہہ تے جھل اے جہڑا پیریں جا وڑیاے

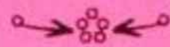
میرے ناں دا مطلب پُچھ پُچھ تھکدی نے
اپنے پُتر دا ناں کھورے کیہ رکھیاے

ہور کیہ سستے ہوئیے، جس دا جی کردا اے
بس عباس کہوے تے مفت خرید لوے

اسی تے خالی ویکھن دا کم لینے آں
اوہدیاں اکھاں ذِمے ڈھیر پواڑے نیں

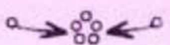
کلچر دی مِٹی نال جُڑت اساری اے
پکے ویہڑے کیکلیاں نہیں منگ سکدے

کُتے کاہنوں بھونکن بابے تے اوہنے
سوٹا پھڑیاے موت دا پینڈا ملہن نُوں

پھانڈے' جھمباں' واچھڑ ٹلاں لا لئیاں
بارش ہتھوں تتلی دے رنگ نہیں اُترے

چن تے سُورج جھٹا سنجیا پر عباس
میرے گھر دی نیئہ وچ لوواں نہ لتھیاں

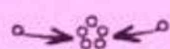
چن پرات چ گاناں کھیڈن والے نے
دِن چڑھیا تے ووہٹی پیکے گھل دِتی

میں انگریزی، عربی، اردو دا جانُو
تُوں آویں تے ماں بولی وی بُھل جاناں

اُنج تے اوہدیاں سب دلیلاں وزنی سن
پر کوئی زور سی نتری اکھ گلیڈو دا

دِلیوں شاعر ٹُر گئے سن لکھنؤ پاسے
اسیں لاہور نوں چھڈ کے کِتھے ٹُر جایئے

میں ڈِگیا تے مینوں چکن لئی عباس
اوہدے ہتھ ودھے پر اکھاں نہ ودھیاں

ایتھے سارا شہر دھوائی منگدا اے
اکھ وچاری کہڑے پاسے پے گئی اے

جے شیطان ملے تے اوہنوں کہہ ویکھاں
ہُن وی سجدہ کر لئے، میرا جی کردا اے

سارا بھار تے پہلی اِٹ نے چُکیا اے
شہرت ساری گنبد ونڈے آ گئی اے

رون دا کیہ اے ایہ تے کدے وی آ سکدا اے
ہاسے لئی سنجیدہ کوشش کر لئیے

اپنے جثیوں، پُت گلاب نوں، جمن بعد
زچہ ڈاہنی، مِٹھا مِٹھا ہسدی اے

کھیڈن والی عمرے، چک تغاری نوں
کم تے جاندے بچے، سارے میرے نیں

پوہ دا چانن کھلا ڈُھلا پھردا اے
ویکھن والی اکھ رکاوٹ نہیں پاندی

باہر برونہہ تے پردا، ساڈیاں چیکاں نوں
ڈک سکدا تے لیراں لیراں کیوں کردے

جہنوں مساں میں جند وارن توں ڈکیا سی
ہُن اوہ مینوں تھاں مارن نوں پھردی اے

چن توں وی دیوار چین ای دِسدی اے
ایہہ منظر تے تحفہ اے مزدوراں دا

کُن نے جگ پسارا کنج بنایا' میں
اوہ تخلیق دا لمحہ تکنا چاہنا واں

پیلی وِچوں کچرے توڑ کے کھاندی نے
وَٹ تے مالک مُورت بنیاں نہیں تکیا

کندھ محافظ' سینہ تان کھلوتی رہی
حملہ' لفظاں راہیں آ کے' مار گیا

چانن اوہدے پَیریں پَے کے ویکھ لوے
مکھڑے نُوں تے سُورج پہلاں مل بیٹھاے

سپیاں کٹھیاں کرن دی عمرے میں عباس
ریت دے گھار بناندیاں پَیر گنوا دِتے

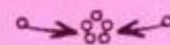
اوہدی چُنّی رنگن دا چاء چڑھیا سی
قوس قزح نُوں لبھدے آپ گواچے آں

مُنڈیو کھُنڈیو' اینی پُھٹی نہ چکو
نچدے زنخے کولوں تے بو آوندی اے

پیَراں تھلے آوندا سبزہ لف لف کے
نوَیں سِرے مُڑ اُٹھدا اے' دُنیا ویکھن نُوں

شہراں وچ چکور نہ دِسے تے بندا
پوہ دے چن دی کنج اداسی لاہ چھڈے

لمیاں چھالاں مارن لگیاں تے عباس
تھوڑا پِچھوں دوڑ کے آونا پیندا اے

نبی بناون والے، سچے سائیں نے
پتھر وی اعزاز چ شامل کیتے نیں

جے توں دَرگذر نہیں کدے وی کیتی تے
ہتھ چُماں تے ایہہ وی کر کے ویکھ لویں

بچّے ہوندیاں، جہڑا انگوٹھا، چنگھیا سی
اجے وی اوتھوں شہد تروپے ڈِگدے نیں

پِچھوّں میریاں اکھاں میٹ کے ہسی ایں
بہشتاں دے نظارے ونڈن والی جہی

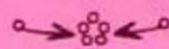
اِک تے اوہدے نہ ملنے دا دُکھ وکھیک اسانوں
دُوجا ڈھینگر رُسوائی دا، پِچھّے بجھا نچے

دھنک توں وڈا دائرہ کھچنا چاہنا ایں
بس دو اُنگلاں وچ تخیل پھڑ لیندوں

ادھی موئی جوانی ترلے لیندی رہی
کِسے دے کھپن سالوُ آساں نہ بدھیاں

وصل، جدائیاں، سبھے جذبے، مر مُکے
نہ کوئی ڈھنگ نال ملیا تے نہ وِچھڑیا

میرے گھر دے ہر اِک جی دے منہ اُتے
وَن سونے شیڈ نیں پیلے رَنگاں دے

کوئی ویلا دی پگ تے اوکھا آ سکدا اے
لوکی پیَریں پے کے، سِر وَل ویندے نیں

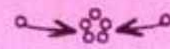
پھُٹ نُوں چینی لا کے کھاندی شہرن جھی
اللہ تیری ایس خطا نُوں معاف کرے

عشق دی راہے جہڑا منظر تک بیٹھاں
اوس توں سوہنا بنْنا حالی باقی اے

سر جی! پندراں منٹاں لئی میں کم چلیاں
اینویں دو تِن گھنٹے اُپر لگ جاہن گے

پتیاں کیہ بغاوت کیتی اوہدے توں
دُھپاں رُکھ دے اندر وڑ کے بہہ گئیاں

چاقو نال تلی تے لیکاں کھچیاں وی
قسمت جے کر نہ بدلے تے کیہ کریئے

سارے دِن دے تھکے پکھو کیہ بیٹھے
ٹنڈم ٹنڈے رُکھ تے دِیوے جاگ پئے

دُکھ جے پتھر کر دیندا تے ایہ سودا
بہتا مہنگا نہیں سی مت وچھوڑے توں

میرے قد برابر اُچا دِسن لئی
بانس ملے نہیں ہون کھواڑا لبھدا اے

پُھل ٹُٹا تے ڈاہنی نُوں پرچاون لئی
اوہدا مکھڑا خالی تھاں تے رکھ دِتا

خط وِچ تھوڑی لو وی پا کے گھل دیندی
سنجیاں اکھاں، نھیرے ہتھیں گروی نیں

چارے پاسے اگ لکیراں کھچّن بعد
مینوں کہندا اے، سیر سپاٹے نوں چلیے

پتھر، ہاسے، ٹچکر نال پرانا سُو
پاگل وی تے ڈردا کلّا نہیں رہندا

کِنّے ای مِٹھے متھے چم چم ویکھ لیاے
بُلھ کرتن اپنے مگروں نہیں لہندی

شامے شامے، توں وی تے سندیسہ ایں
جِنھوں سُن کے پکھو، رُکھ وَل آوندے نیں

شہر چ یار پُرانا مِل وی جاندا اے تے
بوہتا نہیں ملدا بہہ کے کھلیاں مارن نوں

دھکیاں راہیں اوہدی اِک ڈَب لمکی پر
جس دے وِچ تمباکو سی اوہ نہ کھلی

چھوٹی جھاڑی وَدھ وَدھ راہواں ڈکدی اے
وَڈا رُکھ تے پھڑ کے کول بٹھا لیندا اے

گھڑی تے اوہدی لاہ لئی او پر ایہ سُن لے
ایکسیڈنٹ چ اوہ نہیں مریا، توں مریایں

پہلاں من دیندی سی جہڑی تن منگیاں
تن دی اوہ خیراتن، من ہُن دیندی نہیں

لوکاں میری منزل کھیسے پا لئی اے
میں ہُن کنڈے کِتھے بہہ کے کڈاں گا

اکھاں میئیں نُر کھاں اوہدیاں پیڑاں تے
اوہدی خوشبو تیری اُنگلی پھڑ لئے گی

شیشہ ویکھن لئی جو کھوہ وچ اُتردا ے
اوہنوں گھر دے ساہنویں چھپڑی دِسدی نہیں

دہشت گردا' تیرے اپنے جُثّے وچ
نِت دھماکے کردا ے دِل دا خُون پیا

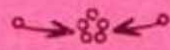
چل کھاں اپنے یار دا نعرہ مار ذرا
ستی جہی نے شرک دے نیڑے کر چھڈیا ے

بھری جوانی جنڑے لاہے سن عباس
اوہ لنگارے اج وی سُوئیاں نہیں منگدے

سوہنی سی تے سانوں کوہجا کہندی سی
کوہجی اے تے مُڑ مُڑ سدے گھلدی اے

ساون مہینے، اوہنوں، سینتر ماری تے
سُتّی نالی، ساہواں لے کے جاگ پئی

لوکی ہس ہس تھکے نیں، ہُن ایہہ دسیں
ساڈے ذمے کِنّے ہور تماشے نیں

گورکناں دے پچھواڑے اوہ اِک زندہ
بچہ چھڈ کے، غربت دے سنگ اُدھلی اے

چنگے بھلے تے ہنجو آ گئے سن عباس
ہاسے کاہنوں آن مڑاسہ کر دتاے

اساں جوانی وچ وی شیشہ تکیا سی
ایہنے سانوں اوددوں وی سی نہیں منیاں

ساڈی تے ہُن کھل وی تیرے جوگی نہیں
ایہدے اُتے سُورج لکھتاں لکھ بیٹھا ے

بُھل جایئے تے لکھاں گلاں بُھل جایئے
نہ بھلیے تے اپنا ناں وی نہیں بھلدا

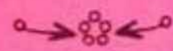
رب کریماں کیہ سی جے کُجھ لوکاں نُوں
بُڈھا ہون دی کدے اجازت نہ دیندوں

نسدیاں، ہڈی ٹُٹی اُو تے ہُن عباس
مجھاں ورگا جیرا منگ کلیڈو توں

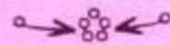
سچ پچھو تے ماڑے شاعر دا وی ٹِل
وارث شاہ توں بُہتا لگا ہوندا اے

ان پڑھ دادی پوتے نُوں ایہ کہندی اے
"بیٹے سُرمہ پہن کے جانا' پڑھنے کو"

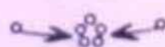
میں تے نِکا بندا واں پر سٹ لگیاں
وڈا بانس وی پیَراں ہیٹھ چِڑ جاندا اے

میرے ہتھ سُو چُمّے نال عقیدت دے
میری واری تے ہُن پیَر لکاندا اے

اِک اکھر دی پیڑی وگن چوں عباس
نکلن رُجھا' ساری عُمر گنوا بیٹھاں

اِک بندے نال اوکھا بولن دے مگروں
سو نال ہس کے جرم قضاواں بھرنے آں

اج کل سُورج سِر تے آن کھلوتا اے
چھوٹا نہیں ساں پر پرچھانویں کر چھڈیا اے

چہریاں اُتے ذرا وی غیرت وخدی نہیں
دسو، ایتھے کسے نوں گالھاں کیہ کڈھیے

دو دو مطلب کڈھ کے اوہ پنجابی چوں
اپنے ذہن چ لگیا گند وکھاندے نیں

اِس دھرتی تے صرف پنجاب اوہ خطہ اے
جِتھے بچّے ماں بولی وچ پڑھدے نہیں

نہیں تے بُرقع کھورے اکا ای مر جاندا
منگن والیاں اس ایلسٹیک نوں سانبھ لیاے

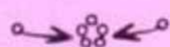
ساڈی اِنج حیاتی لنگھی اے جِسراں
تانگا کوٹھے چاہڑ کے 'پوڑی' کھچ لیئے

جد وی پانی اکھیں آ کے بہہ جاندا اے
اپنے پیر وی بہت دراڈے دِسدے نیں

متھا چمیاں' جھڑی منہ بناندی سی
اوہدے تے ہُن قوس قزح پئی ویہندی اے

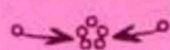
کیمرے بھانویں رَج کے سب کجھ ویکھ لیاے
کسے وجہ نال ریل تے اندروں نہیں چلی

ہتھ پرینی پھڑ کے چوہباں تھیں بندا
اپنے آپ نوں تتا تتا کردا اے

ہار بناں ہُن کوئی وی مُردہ نہیں مردا
اساں تے پھُلاں باجھ وی ڈولے ٹورے نیں

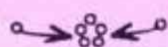
کہڑا اے، گھر بیٹھا اے، پر میرے بُوہے تے
پل پل، پیراں دی پیا چاپ بناندا اے

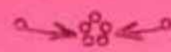
ستر کمریاں وچوں کتھے ساونا سُو
موت نوں کھورے اپنی گنتی آوندی نہیں

مرضی دے نال ہلدا سی تے ہُن عباس
ڈِگا پتہ، ڈاہنی پاسے جاندا نہیں

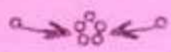
لیراں جھگے ہیٹھاں ننگ دی جھاتی نے
اکھاں دے لشکارے کھنڈے کر دِتے

میرے وَل دروازے نے کنڈ کیتی تے
جگ دے گھپ سراں نے بُوتھا کھول لیا

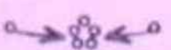
چھوٹا جُثہ دی خاطر گھر چوں نسے دی
پہلی رات ای پھٹے اُتے نہیں لنگھی

ہرنی اکھ سلائی پھیرن والے نے
آپ غزالی لوڑ نوں پُورا کیتا اے

کھورے اوہدے رنگ انوکھے ہون عباس
دھنک دا ادھا دائرہ کتھے لُکیا اے

بلدے چونے توے نوں ٹُھکیا تے اوتھے
بُڈھی مائی دی جنج کھلارے چھو بیٹھی

کوئی زبان دی کدھرے کلی جاندی نہیں
اوہ اپنی تہذیب نوں لے کے ٹُردی اے

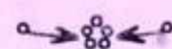
گالھاں کڈھن دی تھاں اوہنے' ہتھ اپنا
ڈِھلا کر کے' میرے ہتھ وچ دے دِتا

پُورا جثہ اوہنوں ویکھن رُجھیا سی
چھڑیاں اکھاں کاہنوں دوشی بن گئیاں

چیرے والیا' تیرے سنگ اُدھالا ای
قاضی دے ایہ بال برات ڈرامہ نئیں

کلا دِیوا، راتاں ملہن ثُریا تے
اوہدی لو دے گز وچ سوڑاں بہہ گئیاں

ساون نظارے، چھتاں راہیں، اُتر کے
میرے گھر وچ مُونجی گڈنا چاہندے نیں

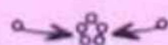
کلیاں بہہ کے شیشہ ویکھن دا موقع
مِل جاندا تے اکھ دا سوکا مُک جاندا

ازلوں لمی پیار اُڈاری بھر بھر کے
پکھواں، سب سرحداں لیراں کر چھڈیاں

.عزتی ہون دے ڈر توں چُپ ساں میں عباس
اوہنے پر اوہ ایس طرحاں وی کر دتی

اسیں تے خالی ویکھن دا کم لینے آں
اوہدیاں اکھاں ذِمے ڈھیر پواڑے نیں

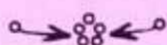
جاندے کل نوں پیریں پے پے گھلیا سی
آوندے کل لئی مُڑ کے ترلے لینے آں

ماسی، مامی، چاچی، پھوپھو دی تھاں تے
آنٹی کہہ کے وَکھ وَکھ رِشتے نہیں نترے

جگنو نے کیہ لڑناایں، نھیرے تھیں، اوہ تے
اِک علامت چمک کے نسی پھِردا اے

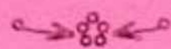
ہوکے بھر بھر جیوی جانا ایں عباس
موت جے چنگی دِسدی اُو تے مردا نہیں

لک دی اُچی پان دا فیشن آون بعد
مُنڈے نینویں نظرے ٹُرنا سکھ گئے نیں

چن اُتر کے چھپڑ وچ پچھتاندا اے
ایہہ پانی تے اپنا منہ وی نہیں دھوندا

میرے مخالف پلڑے ہندے بجناں نے
خود نوں نیواں مینوں اُچا کر دتا

کچے پھل نوں ٹھونگے مار جناور نے
کچی عُمرے بجّل لکھتاں لکھ دتیاں

شاہواں دے درباراں وچ قصیدے دا
کسے پنجابی شاعر ٹھوٹھا نہیں پھڑیا

ویکھیں اپݨے آپ نُوں جھُوٹا نہ آکھیں
لوکاں تینوں فوراً سچا من لیناں ایں

اسی کسے نوں بھیڑے لگیے تاں کیہ اے
کدے تے اپݨا آپ وی چنگا لگدا نہیں

ساڈی بانہہ سِر سُتّی خواباں ویہندی نے
سانُوں اُڈݨ کھٹولے اُتے نہیں دھریا

اوہدے ملیاں وی اوہ منظر نہیں مُٹنا
جہڑا اوہدے وِچھڑن لگیاں تک لتاے

ڈاہ مصلا' اپݨے کیتے پاپاں دا
روز عباس سیاپا کرنا پیندا اے

اُڈن والا سپ یقیناً ہووے گا
کِنےّ بول نیں جہڑے اُڈ کے ڈنگدے نیں

ایٹم بم چلان توں پہلاں کجُھ بندے
نَویاں جنساں لئی حنوط کرا چھڈو

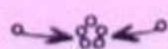
پھَل والے دا چھابا کنج اُجاڑاں میں
دو تِن مارے دانے آپو پا لیناں

میں سیہانن لگاں بُڈھے بابے نُوں
شیشے کہی بجھارت اگے رکھی اے

ناشکری دی حد مُکائی اے عباس
گنیاں اُتے بہہ کے بوتل پیندی نے

مرسڈیز دی کول کھڑی سی پر اوہنے
تانگے بہہ کے تانگا سوہنا کر دِتا

سانوں پنڈ غماں دی کون چُکاوے گا
وِچھڑن لگیاں اوہنے ایہہ گل سوچی نہیں

سوکے ساہنوں مار مُکایاے سجن تے
گِلّی اکھ وچ قوس قزح دے وانگوں سی

پِچھّوں ٹاہراں مار کے اوہنوں کیہ دسیے
سجن ایں تے اوہدی کنڈ محسوس کرے

دُوجے نوں جے اینویں کٹو تے عباس
اپنے ہتھ وی اوہدا بُرا منادے نیں

سُدھ سیانے لوکی سانوں وی دَسن
چیکاں وِچوں ہاسے کنج بناندے نیں

کھلی اکھ تے پئے خسارے بھگتاں گے
اجے تے تُوں اِک خواب ایں تینوں ویہنے آں

ہسن والیا، ہسن دا اِک گُر دس دے
ساتھوں رون دے سو طریقے پُچھ لویں

اپنے اندروں اُٹھدے ہر اِک جذبے دا
ساری عُمراں معافی نامہ لبھدے رہے

گھروں تے چِٹے پا کے نکلی سی عباس
جِنے قوس قزح نال لیڑے رنگ دِتے

اپݨے عیب اچھالݨ والیو' ہوش کرو
خبرے کِنّے لوکاں نوں شہ ملدی جے

روز ای رونا پے جاندا اے کہ اوہ تصویر
کدے فریم چوں نکلے اتھر پُونجھݨ نُوں

اس وستی چوں لنگھدا ڈردا اے دریا
ایڈے میلے لیڑے لوکاں پا لئے نیں

اپݨے اندر لگی چُپ نُوں توڑن لئی
کھپ پاناں تے لوکی پاگل کہندے نیں

رب دے کہن تے گالھاں کڈھدا رہو عباس
اُنج شیطان تے اوہدی کھیڈ دا حصہ اے

اکھاں اِنج سمندر بھریاں رہ گئیاں
جِسراں کُل دُنیا توں پلو ٹُک گئے نیں

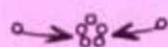
اگ چوں لہٹی پھُوک جے واپس لے لئیے
مُڑ اوہ کِسے دا جھگا پھُوکن جوگی نہیں

رو رو رب مناون والیا! ایہ دسیں
ہسدا بندا رب نُوں چنگا لگدا نہیں

اسیں تے اوہ بد قسمت آں جِہناں علماں توں
عقلاں سکھن دی تھاں بحثاں سکھیاں نیں

چھیٹ دا کپڑا' چِڑدا سنیا ایں عباس
دل چوں اکثر اِنج آوازاں آون پئیاں

پیراں تے میں سِر وی دھریا پر اوہنوں
معافی دے کے وڈا بننا آیا نہیں

پٹھاں، ہولاں، آبو، سے کیہ شے نیں
دِھیاں پُتر پچھّن تے میں کیہ دساں

اسی اگانہہ نوں ٹُر گئے اکھ کھلوتی رہی
ایہو جہے کئی پینڈے دِل نے کیتے نیں

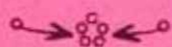
شیشہ تانہہ نوں سٹ کے آکھی جانے آں
ربّا، ایہدی خیر کریں ایہہ ٹُٹے نہ

میں اوہ قسمت سڑیا بندا واں عباس
جہڑا تنبو گڈ کے ڈُھپے بہہ جاندا اے

پندراں دِن میں پِنڈ وِچ ماسی کول رہیا
روز ای چھولیا پکدا سی پر اے ہے ہے

خوشیاں ایتھوں لنگھناں ایں اپنا ناں عباس
گتے اُتے لکھ کے تانہہ تانہہ کرنے آں

محمد عباس مرزادِیاں چھپیاں کتاباں

1- تیلا تیلا (بیت)

2- گوہلاں (بیت)

3- پتاسے (بیت۔ گورمکھی لپی، انڈیا، مالیر کوٹلہ چ چھپی تے ایہدا پہلا اِک ہزار دا ایڈیشن اِک مہینے چ نکل گیا)

4- مکھانے (بیت)

5- دانے (چھپن لئی تیار)

پندراں دن میں پنڈ وچ ماسی کول رہیا

روزای چھولیا پکداسی ، پر اے ہے ہے

خوشی جے آگئی اے تے کنج منا لیے

ساڈے گھر تے ایہہ وی رونا پے جانداے

